

# İbrahim Gül

(1892–1956)

**S**AV'IN ÖNDE GELEN kahramanlarından ve Gül sülâlesinin büyüklerinden.

Tahirî Mutlu İstanbul'dan teksir makinesini alıp geldiği zaman, iki odalı evinin bir odasını hiç tereddütsüzce teksir hizmetine tahsis etti. Ve o mübarek ev, her an basılma tehlikesi altında, geceli gündüzlü, yıllarca matbaa gibi Nur'ları çoğalttı.

İbrahim Gül hayatının son günlerinde ağır hasta olarak yatarken, Üstad âniden Hüsrev Altınbaşak ile birlikte onu ziyarete geldi. Bunu duyan İbrahim Gül, yataktan kalkacak mecali olmadığı halde, köylüsü Hasan Kurt'un koluna girerek aşağıya indi.

Üstad ona "İbrahim onbaşı, yüzün ne diyor, biliyor musun?" diye sordu.

"Ben ne bilirim, ne öğrendiysek biz senden öğrendik" cevabını verince Üstad devam etti:

"Senin siman 'Ben Cennete gidiyorum' diyor. Sen her tehlikeye göğüs gerdin. Evinde Risale-i Nur'ların teksir edilmesine müsaade ettin. Hizmetin kahramanlığını yaptın. Allah sana mükâfat olarak Cennette kasırlar hazırladı. Senin evinden semâya kadar nurlar dikildi."

Üstadından Cennet müjdesini alan İbrahim Gül ağlamaya başladı. "Üstadım, sizden yanlış bir şey duymadık" dedi.

Bu buluşmadan beş altı gün sonra İbrahim Gül Rabbine kavuştu. İçinde yıllarca Nur'ların teksir edildiği evi, halen onun namına bu kudsî iman hizmetinde ona hayırlar kazandırmaya devam ediyor.

## Onlar da birer Said

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Ben size bugün mektup yazacaktım. Ziyade rahatsızlığım sebebiyle telâşa iken, aynı dakikada Mustafa Gül ve İbrahim Gül geldiler. Hem bana ilaç, hem teselli, hem büyük sevince vesile olduklarından, o iki mübarek kardeşimi benim vekillerim ve bir mektup olarak size gönderiyorum. Onlar birer Said olarak benim bedelime sizi ziyaret ve tebrik edip sair şeylerimi de size beyan etsinler.

Emirdağ Lâhikası

